väike must tiibneitsi õrnas lennus. Ta laotas tiibu ja laskus siis pikkamööda pesa ligidale.

„Ole tervitatud, kuninganna!“ hüüdsid töölised talle tasa.

Sinivalli neitsi väristas tasa pihta.

„Lähme teda tervitama ja õnnitlema!“ kibeles Peedu.

„Ei,“ hüüdsid Janilla ja üks töölistest. „Tema tähelepanu ei tohi äratada, sest ta peab minema rahulikus meeleolus pesasse.“

Kaks töölist jooksid tiibneitsi ümber. Õrnalt ja austavalt nuusutati ta pead ja keha. Siis järsku murti ta tiivad. Ainult korra hüppas tiibneitsi õhku, siis vajus õige madalaks jalgadele. Murtud olid ta imeilusad tiivad. Veel hiilgasid nad ta kõrval klaassäravalt. Kurb valu läbistas õrna musta keha. Kuid kohe asus suur, ennetundmatu tundmus ta kehha. Nagu ärgates tundis ta pakitsemas endas mitusada muna, mida tahtis pühendada oma sugukonnale. Suurest loomistahtest haaratuna muutus ta nägu säravaks ja rõõmsaks.

„Olen valmis, viige mind pesasse!“ sõnas ta tasa töölistele. Töölised kandsid ta pühalikult pesa sise-

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 102